

uka posameznih osnovnošolskih predmetov, o napotkih učiteljem in staršem pri vzgoji in objavil nekaj svojih nadzorniških poročil. Sestavil je Slovensko vadnico za nemške ljudske šole v treh zvezkih, ki je izšla med letoma 1921 in 1924.

Leta 1907 je v knjižni obliki izšla njegova Zgodovina brezoviške fare, leta 1930 pa monografija o Šmarni gori.

Pisal je tudi za otroke v revijah Angeljček, Vrtec, Mentor in Mladost. Zelo pomembno pa je njegovo delo, ki je ostalo v rokopisu: Biografije slovenskih učiteljev in učiteljic do leta 1869. Nekaj tega dela je objavil profesor Etbin Bojc v Novi poti in Glasniku slovenskega duhovniškega društva.

Umrli je v Vižmarjah 7. oktobra 1934.

Tatjana Hojan

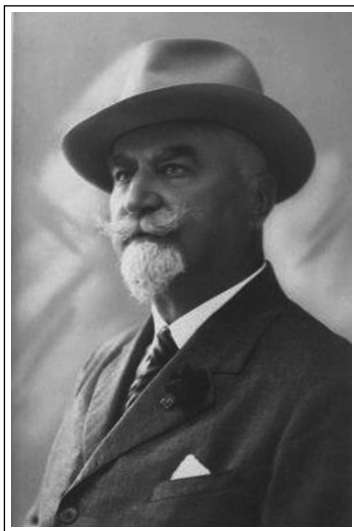
Josip Novak

Josip Pipenbacher – 150

Klasični filolog Josip Pipenbacher se je rodil 14. februarja 1869 pri Sveti Marjeti na Dravskem polju.

V osnovno šolo je hodil v Šentjanž, k Sveti Marjeti in v Maribor, kjer je obiskoval tudi prva dva razreda gimnazije. Maturiral je v Ljubljani in se nato podal na študij klasične filologije na Dunaj, kjer je leta 1895 promoviral in dve leti kasneje opravil državni strokovni izpit. Sprva se je zaposlil kot suplent na nižji gimnaziji v Ljubljani, nato kot gimnazijski učitelj in profesor v Novem mestu. Službovanje je nadaljeval na drugi državni gimnaziji v Ljubljani, kjer je leta 1921 postal ravnatelj in se po sedmih letih upokojil. Spisal je latinske slovnice in vadnice za gimnazije in realne gimnazije ter napisal metodično razpravo o pouku latinščine na prvi stopnji. Dejaven je bil tudi v občinskem svetu ter pri ljubljanskih Sokolih. Umrli je 11. aprila 1949 v Mariboru.

Anton Arko

Josip Pipenbacher